

MOONLIGHT BLUES

Ένα έργο για μικροθέατρο, διάρκειας 15 λεπτών, για έναν ηθοποιό και μια ηθοποιό.

ΡΟΛΟΙ:

Γυναίκα: Θέλει να την φωναζούν Μερλιν. Κατω από τα 30, φορά περούκα ξανθιά και βαφει μια ελvia πάνω από τα χείλη. Από μικρή ήθελε να γίνει χορεύτρια και ηθοποιός.

Ανδρας: Λέει ότι τον φωναζούν Πητερ, 38 ετών, μοναχικός και λίγο συνεσταλμένος.

ΤΟΠΟΣ: Το δωμάτιο ενός οικου ανοχής, λίγο έξω από το Λας Βεγκας (Νεβαδα, ΗΠΑ).

ΧΡΟΝΟΣ: Άργα το βράδυ της 20ης Ιουλίου 1969.

ΒΕΣΤΙΑΡΙΟ: Και οι δύο με τα εσώρουχα τους (εκείνης της εποχής).

ΥΠΟΘΕΣΗ: Ο Πητερ βρίσκεται στη Νεβαδα για επαγγελματικούς λόγους. Εκείνο το βράδυ επισκεπτεται έναν οικo ανοχής παρέα με δύο συναδέλφους. Όταν φτάνει η στιγμή της αλήθειας, κάτι τον εμποδίζει να συνεχίσει.

* * *

20 Ιουλίου 1969. Στο μικρό δωμάτιο του οικου ανοχής υπάρχει μόλις ένα κρεβάτι κι ένα κομο, με ένα παλιό ραδιό και ένα μπουκαλι ουίσκι μ'ένα ποτηρι.

Κουνιούνται τα σεντόνια.

Ανδρας- (βγαίνοντας από τα σεντόνια) Δεν μπορώ..

Γυναίκα- Δεν πειράζει..

Α- Γάμωτο...

Γ- Μην ανησυχείς.

Α- Δεν έπρεπε να είμαι εδώ.

Γ- Ηρέμησε Πητερ, χαλαρώσε.. γιατί δεν καθέσαι να ξεκουραστείς λιγάκι?

Α- Δεν είμαι κουρασμένος.

Γ- Ξαπλώσε λιγάκι, έχουμε χρόνο, δεν υπάρχει βίασση. Αυτό συμβαίνει στον καθένα..

Α- (Ξεσπώντας) Εγώ δεν είμαι ο καθένας!

Ο άνδρας σηκώνεται και βάζει ουίσκι στο ποτηρι.

Γ- Το ουίσκι παντως δεν βοηθάει, Πητερ.

Α- Δεν με λένε Πητερ.

Γ- Πως σε λένε?

Α- Δεν με λένε.

Γ- Το ουίσκι δεν βοηθάει, Δεν με λένε. Αντε, έλα στο κρεβάτι.

Α- Αποχωρώ. Φευγουμε.

Γ- Δεν έχουν τελειώσει.

Α- Πως το ξέρεις?

Η γυναίκα δείχνει τον τοίχο και φέρνει το χέρι της στο αυτι. Είναι προφανές, στο διπλανό

δωματιο υπαρχει δραστηριοτητα.

Γ- Ειναι με την Γκρετα και την Μαρλεν. Δεν θα θελουν να φυγουν πριν την ωρα τους...

Ο ανδρας κοιταει την ωρα. Τον ενοχλει ο θορυβος απο τα διπλانا δωματια, τωρα που το συνειδητοποιει.

Α- Γαμωτο..

Γ- (Καταλαβαινει τι τον ενοχλει) Μπορουμε να βαλουμε το ραδιο, να δουμε μηπως..
(Βαζει το ραδιο, ακουγεται μουσικη blues. Δεν ειναι αυτο που περιμενε ν'ακουσει.)
(Με δυσπιστια) Σου αρεσει η blues?

Α- Οχι ακριβως.

Γ- Εμενα οχι. Καλα, ας τ'αφησουμε, να δουμε μηπως κανουν τη συνδεση..

Α- Μπα, καλυτερα κλειστο.

Γ- Προτιμας αυτο το σαουντρακ? Εμενα δεν μ'ενοχλουν, ειμαι συνηθισμενη...(αναφερομενη στους ηχους απο διπλα)

Στον αντρα δε φαινεται να του αρεσει.

Γ- Ελα, πες μου, τι κανουν 3 ομορφοι ανδρες σημερα, εδω, στο Λας Βεγκας?

Α- (πινει μια γουλια) Δεν επρεπε να ειμασταν εδω..

Γ- Ποτε δεν θα επρεπε να εισασταν εδω.. Αν και...αν ψαχνατε για θεαματα και καζινο,.. σ'αυτην την περιπτωση, σας δινω καθε δικιο. Αυτο το βραδυ, με την αναμονη της αναμεταδωσης, το Λας Βεγκας εχει την ιδια κινηση που εχει και το χωριο μου..

(Ο αντρας δεν λεει τιποτα)..Ειμαι απο το Μπραουνσβιλ της Πενσυλβανια, ενα χωριο τοσο μικρο κι ασημαντο που δεν φαινεται ουτε στο χαρτη. Ξερω οτι υπαρχει, επειδη παω μια φορα το χρονο και το βρισκω εκει, αλλιως..

Α- Για να δεις την οικογενεια.

Γ- Πως?

Α- Πας καθε χρονο για να δεις την οικογενεια σου.

Γ- Ναι.

Α- Τα Χριστουγεννα.

Γ- Ναι.

Α- Τι ωραια. Και τους λες πως περασες τη χρονια.

Γ- Ναι.

Α- ..Και πως παιι η δουλεια..γιατι ξερουν που δουλευεις..

Το υπονοουμενο ηταν ξεκαθαρο, η γυναικα ομως το προσπερναι.

Γ- (Προσπαθωντας να παραμεινει συμπαθης) Τι θα'λεγες να μιλουσαμε για το φεγγαρι?

Α- Οχι. Πες μου, η οικογενεια σου ξερει οτι δουλευεις εδω?

Γ- Δεν θελω να μιλησω γ'αυτο.

Α- Εγω ομως θελω. Η οικογενεια σου ξερει οτι δουλευεις εδω?

Γ- Η γυναικα σου ξερει οτι εισαι εδω?

Σιωπη

Α- Οχι, δεν το ξερει.

Η γυναικα δεν θελει να συνεχισει αυτη τη συζητηση.

Α- Μια κουβεντα θελω μονο να κανουμε.

Γ- Ενταξει, ας την κανουμε, μιλα μου για σενα, για σας.

Ο αντρας σκεφτεται μια στιγμη αν θα μιλησει γι'αυτο.

Α- Δεν με λενε Πητερ, με λενε Νιλ. Αν θελεις να μαθεις πως λενε τους αλλους δυο, ρωτησε τους. Ειμαι παντρεμενος. Αν θελεις να ξερεις αν ειναι και οι αλλοι, να τους ρωτησεις. Ειναι η πρωτη φορα που βρισκομαι σ'ενα τετοιο χωρο. Δεν ξερω αν οι αλλοι εχουν ξαναβρεθει. Δεν ειμαστε φιλοι, απλα εργαζομαστε στην ιδια εταιρια. Βρισκομαστε στη Νεβαδα για επαγγελματικους λογους.

Γ- Κι εκμεταλλευομενοι το γεγονος οτι αυτο το βραδυ δεν θα υπαρχει ψυχη στους δρομους, βγηκατε, με καθε εχεμυθεια, να γνωρισετε την σκοτεινη πλευρα του λας Βεγκας..

Α- Καπως ετσι.

Γ- Λοιπον, σταθηκατε τυχεροι. Σε μια νορμαλ μερα, κανεις δεν καταφερνει να εχει και τα τρια αστερια του Moonlight...

Α- Η εταιρια μας μπορει να εχει οτι θελει.

Γ- Σημερα ειναι περιεργη μερα. Η εταιρια σας?

Α- Οσο περιεργο ακουγεται, ολο αυτο ηταν ιδεα τως προ'ισταμενων μας. Θελουν να ειμαστε ικανοποιημενοι.

Γ- "Θα κερδιζεις το ψωμι σου με τον ιδρωτα του προσωπου σου". Νομιζα οτι η ηθικη της εργασιας ηταν κατι αλλο..

Α- Η εργασια που επρεπε να ολοκληρωσουμε σημερα εχει γινει. Τελειωσαμε λιγο νωριτερα (πινει μια γουλια). Κι εσυ επισης, Μεριλιν. Σημερα εχεις τελειωσει πιο νωρις. Μπορω να παω κατω να περιμενω τους αλλους δυο, αν προτιμας να μεινεις μονη. Δεν εχεις καμια υποχρεωση να καθεσαι μαζι μου.

Γ- (Χαλαρωνοντας λιγο τη σταση της) Δεν εχω τελειωσει ακομα και μπορεις να τους περιμενεις εδω, εχουμε χρονο.

Αμηχανη σιωπη. Μουσικη blues απο το ραδιο. Φαινεται οτι κανεις τους δεν ξερει τι να πει για να συνεχιστει η συζητηση. Ξαφνικα..

Γ- Τι κανουν τωση ωρα αυτοι οι ανθρωποι, εκει μεσα?

Α- Τι κανουν? Ρωτας τι κανουν, ε?

Γ- (Πηγαινοντας προς το ραδιο) Οχι, αυτοι εδω.

(Χτυπα τα ραδιο σαν να ηταν πορτα) Γειααα...

(στον ανδρα) Γιατι δεν ακουγονται? Τωση προετοιμασια πια, ουτε οι σταρ του σινεμα.

(στο ραδιο) Αντε παλικαρια, επρεπε να ειχατε ξεκινήσει ηδη, εδω και ωρα!

Α- Μηπως φοβουνται..

Γ- Να φοβουνται? Με αυτα που εχουν κανει?

Α- Ακριβως.

Γ- Ελα τωρα, ειναι σαν να φοβομουν ξαφνικα, εγω, να δω εναν ανδρα σε το σλιπακι του.

Α- Μα δεν φοβηθηκες την πρωτη φορα?

Γ- Την πρωτη φορα, ναι. Αλλα δε ειναι η πρωτη φορα, εχουν γινει ηδη παρομοιες επιχειρησεις.

Α- Ναι, αλλα οχι σαν αυτην. Γ'αυτο δεν υπαρχει ψυχη στους δρομους. Κι ακριβως αυτο ισως να τους φοβιζει, Μεριλιν.

Αυτη σκεφτεται λιγο. Εχει καιρο να κανει τετοιου ειδους συζητησεις.

Γ- Θα σου εξομολογηθω ενα μυστικο.. δεν με λενε Μεριλιν. Με λενε Ροζα. Και δε ειμαι ξανθια... (βγαζει την περουκα)... κι αυτη την ελια την ζωγραφισα εγω.

Σιωπη παλι, blues.

Α- Ειναι η πρωτη φορα που απατω τη γυναικα μου. Και φοβαμαι.

Γ- Και σίγουρα τώρα, θα σκεφτεσαι αν θα της το πεις , όταν φτασεις στο σπίτι.

Α- Εσύ έχεις σκεφτεί ποτέ να το κάνεις, όταν γυρνάς στο σπίτι σου για τα Χριστουγεννα?

Γ- Πάντα, αλλά στο τέλος δεν το κάνω ποτέ.

Η γυναίκα κοιτάζει το ουίσκι, ο άντρας βάζει λίγο στο ποτηρι και της το δίνει.

Γ- Πάντα ήθελα να γίνω χορεύτρια. Όταν ήμουν μικρή, χορεύα μες'το σπίτι. Οι γονείς μου ήταν ενθουσιασμένοι, με χειροκροτούσαν. Μ'έγραψαν σε μαθήματα χορού και μονωδίας. Ο πατέρας μου δούλευε σ'ένα εργοστάσιο. Και οι δυο, κι η μητέρα μου επίσης, αλλά σταμάτησε όταν γεννηθήκα εγώ. Δεν είχαμε πολλά λεφτά, αλλά και οι δυο εξακολουθούσαν να μου πληρώνουν τα μαθήματα.. κλακετες, τραγουδι, ερμηνεία...Είχα ευτυχισμένα παιδικά χρόνια..

Στα 20 μου αποφάσισα ότι ήρθε η στιγμή. Όλες οι φίλες μου είχαν παντρευτεί. Επρεπε να διαλεξώ, η θα παντρευομουν κι εγώ, η θ'ακολουθούσα το όνειρο μου. Έτσι εφυγα από το Μπραουνσβιλ. Υποσχέθηκα στους γονείς μου ότι θα τους έκανα περιφανούς, ότι κάποια μέρα θα γινόμουν σαν την Μεριλίν Μονροε. (Με πονο) και τα καταφερα.. (πίνει μια γουλιά).

Α- Τι συνέβη?

Γ- Πήγα στο Λος Άντζελες, στο Χολλιγουντ, για να γίνω μια σταρ. Δεν θα σου διηγηθώ αυτά που εζήσα εκεί.. καλύτερα να μην τ'ακουσεις. Θα σου πω μόνο ότι, πριν κλείσω χρόνο, εφυγα από 'κεινο το μέρος, τρεχοντας ντροπιασμενη. Εφτασα στο Λας Βεγκας με την ελπίδα να γίνω χορεύτρια. Σε λίγους μήνες τραπήκα ξανά σε φυγή. Δεν ξέρω πως εφτασα εδώ, στο Moonlight. Ήταν η μέρα που πέθανε η Νορμα Τζην Μπέ'τκερ (Μεριλίν), 5 Αυγούστου του 1962. Το θυμάμαι καλά, γιατί μόλις με είδε η Μιμη με αγκάλιασε, μου έδωσε φαγητό, στεγή και μου είπε, “μικρούλα μην κλαις, η Μεριλίν δεν πέθανε”..Έχουν περασει 8 χρονια. Κι ειμαι ακομη εδω.

Α- Όμως εξακολουθείς να κρυβεσαι.

Γ- Για τους γονείς μου είμαι χορεύτρια. Χορεύτρια, τραγουδίστρια και ηθοποιός. Έχω το δικό μου σόου στο Λας Βεγκας. Το καλύτερο απ'όλα.

Μου τηλεφωνουν καθε μηνα. Χαιρονται ν'ακουν ποσο με χειροκροτει το κοινο καθε βραδυ, να τους μιλω για το πανεμορφο σπιτι οπου μενω, με κηπο και πισινα και να τους λεω ποσο ευτυχισμενη ειμαι που δουλευω μες'τα φωτα. Ναι, εξακολουθω να κρυβομαι, ειναι αληθεια. Αλλα δεν αισθανομαι οτι το κανω, οταν μιλω μαζι τους. Η αισθηση αυτη μου ερχεται ακριβως οταν κλεινω το τηλεφωνο, οταν μπαινω σ'αυτο το δωματιο. Οταν μπαινω στην καμπινα να μιλησω μαζι τους, κανω το ονειρο μου πραγματικοτητα.

Συνειδητοποιει οτι, ισως λεει πολλα.

Γ- (Αλλάζει θέμα) Ας βγουν επιτελους! Θα τους τελειώσει το οξυγονο!

Ο άνδρας χαμογελάει.

Γ- (επιστρέφοντας στο θέμα) Έχει λίγα χρόνια.. οι γονείς μου αποφάσισαν να έρθουν να με επισκεφθούν. Προσπάθησα να τους αποτρεψώ, φυσικά. Αλλά ήταν αδύνατον, το ήθελαν τόσο..

Σκεφτήκα να εκτοπίσω μια πραγματική χορεύτρια από το Λας Βεγκας. Νομίζα ότι μπορούσα να τη απαγάγω και να κάνω καταληψη στο σπίτι της για λίγες μέρες, μέχρι να φύγουν οι γονείς μου. Ωραία, αλλά μετά τι? Θα της έλεγα “ευχαριστώ για το σπίτι”? Όχι βεβαία! Έπειτα θα έπρεπε να τη σκοτώσω, δεν εβρισκα αλλη λυση.

Κοιτάζει τον άνδρα τρομαγμένη με την εξομολόγησή της. Ο άντρας δε μιλά. Αυτή πίνει μια γουλιά.

Γ- Όμως αναβλήθηκε τελικά η επίσκεψή τους. Η κυρία Κλαβερ αρρώστησε ξαφνικά -η γειτονισσα των γονιών μου, μια ηλικιωμένη κυρία- κι έπρεπε να την βοηθήσουν. Έπειτα, ήταν πιο δύσκολο γι'αυτούς να έρθουν, βλέπεις οι γονείς μου είναι κι αυτοί μεγάλοι άνθρωποι. Δεν πιστεύω να έρθουν

πια, αλλά, ξέρεις, από τότε δεν μπορώ να ησυχασώ...(θυμάται και σκεφτείται).

Δε θα το 'θελα, όμως σκεφτήκα να σκοτώσω εκείνη την κοπέλα. Καμία φορά αισθάνομαι σαν να το έχω κάνει. Και, σε τελική ανάλυση, για ποιο λόγο? Για να καλύψω ένα ψέμα.

Ο άντρας δεν ξέρει τι να πει.

Γ- Βλέπεις? Δεν κάνει καλό το ουίσκι. Σε τιποτ...

Ο άνδρας τη διακοπεί λέγοντας το όνομα του.

A- Νιλ.

Γ- Δεν κάνει καλό, Νιλ. Τώρα, αν μια μέρα πας στο Μπραουνσβιλ και τυχαία, συναντήσεις τους γονείς μου, μπορείς να μου καταστρέψεις τη ζωή.

A- Και γιατί να το έκανα?

Γ- Για να με τιμωρήσεις. Επειδή προσποιούμαι κάτι που δεν είμαι. Και ξέρεις κάτι? Πιστεύω ότι θα μου αξίζει.

A- Κι εκείνοι? Πιστεύεις ότι θα τους αξίζει, στους γονείς σου?

Η γυναίκα δεν ξέρει.

A- Ήξερες ότι και η Μεριλίν έβαφε την ελία πάνω απ'τα χείλη της?

Γ- Θέλεις να μου πεις ότι κάνω καλά που τους λέω ψέματα?

A- Σου λέω ότι δεν θα έκανες καλά να τους πεις, τώρα πια, την αλήθεια.

Γ- Γιατί?

A- Γιατί θα κατεστρέφες όνειρα που δεν είναι καν δικά σου.

Γ- Που όμως, εγώ τους τα δημιούργησα.

A- Γι'αυτό τώρα έχεις και κουβαλάς αυτό το βάρος.

Γ- Και τι ξέρεις απ'αυτά, εσύ, ένας κύριος ευτυχισμένος στο γάμο του και με μια ζωή εντελώς ήρεμη και φυσιολογική?

A- Τι ξέρω εγώ?

Γ- Ναι. Πιστεύεις ότι αυτό...(δείχνει την ξανθιά περούκα της)...είναι σαν να ξενοπηδάς ενώ είσαι παντρεμένος? Λοιπόν, για να ξέρεις, σε περίπτωση που δεν το έχεις συνειδητοποιήσει, δεν υπήρξε καν πηδημα. Δεν κάναμε τίποτα. Δεν έχεις να εξομολογηθείς τίποτα στη γυναίκα σου, γιατί δεν υπάρχει κάτι που πρέπει να πεις. Μπορείς να φύγεις ήρεμος, χωρίς να πρέπει να προσποιείσαι για την υπολοιπή ζωή σου.

Του παίρνει το ποτηρι.

A- Θέλεις ακόμη να σου μιλήσω για μένα?

Δεν απαντά.

A- (κοιτάει το ποτηρι) Γεννήθηκα στο Οχάιο, σ'ένα πολύ μικρό χωριό. Δεν έχω και πολλές αναμνήσεις από τότε. Εξαιτίας της δουλειάς του πατέρα μου, έπρεπε να μετακομίζουμε συνεχώς. Μέσα σε λίγα χρόνια είχα ζήσει σε κάμια εικοσαρία διαφορετικά μέρη. Στο τέλος, το μόνο που μ'έκανε χαρούμενο ήταν να κοιτάζω τ' αστέρια τα βράδια, γιατί δεν με απογοητεύαν, ήταν πάντα εκεί. Εσύ ονειρεύοσουν να γίνεις ένα αστέρι, εγώ ονειρευόμουν να είμαι με τ'αστέρια.

Ημουν ένας εφηβός, όταν οι γονείς μου με πήγαν να μάθω να πιλοταρώ.. Αργότερα μπήκα στο πανεπιστήμιο για να σπουδάσω αεροναυπηγική. Επειτα, στο στρατό, υπηρέτησα ως πιλότος στην πολεμική αεροπορία. Πιλοταρήσα αεροπλάνα μεταγωγικά, μαχητικά, βομβαρδιστικά, πυραυλούς, διαστημικά λεωφορεία, ολό και πιο γρήγορα, ολό και πιο ψηλά. Πιστεύα ότι μπορούσα να φτάσω στ'αστέρια, όλοι το πιστεύαμε...

Η μουσική στο ραδιο σταματα και ακουγεται μια γυναικεια φωνη.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΩΝΗ- Διακοπουμε το μουσικο μας προγραμμα καθως εχουμε νεοτερα απο τη διατημικη αποστολη Απολλο. Συνδεομαστε, λοιπον, με τον διευθυντη ειδησεων Μαικ Ντοναλντσον που θα μας δωσει την ειδηση.

Μουσικο σημα.

Γ- (Σηκωνεται, συγκινημενη). Επιτελους! Βγαινουν!

Τελειωνει το μουσικο σημα και ακουγεται ο εκφωνητης.
Ο ανδρας αρχιζει να ντυνεται.

ΦΩΝΗ ΕΚΦΩΝΗΤΗ- (Συγκινημενος) Ετσι ειναι, Τζενη. Εχουμε νεοτερα. Εχει ανοιξει η καταπακτη του διαστημικου θαλαμισκου, επιτελους. Εξι ωρες αφοτου το Eagle προσεληνωθηκε, οι αστροναυτες ειναι ετοιμοι να κατεβουν απο το σκαφος. Ειναι μια ιστορικη στιγμη. Ο πρωτος που θα το κανει ειναι ο κυβερνητης Αρμστρονγκ, που ηδη κατεβαινει απο την σκαλα, σιγα σιγα. Εχουμε απ'ευθειας επικοινωνια με το Χιουστον που μας επιτρεπει, σε πραγματικο χρονο, την αναμεταδοση της επικοινωνιας των αστροναυτων της αποστολης Απολλο 11 με το κεντρο ελεγχου της NASA στην γη. Ο κυβερνητης, απο την σκαλα, λεει: "τα ποδια του Eagle εχουν βυθιστει λιγα μολις εκατοστα στην επιφανεια της Σεληνης. Η επιφανεια της, οπως τη βλεπουμε απο κοντα, φαινεται να αποτελειται απο λεπτους κοκκους, σχεδον σαν σκονη λεπτη." Αυτα ειναι τα λογια του Αρμστρονγκ απο την σκαλα του σκαφους, ενω πλησιαζει στο εδαφος. Και συνεχιζει...

Η γυναικα ειναι υπνοτισμενη με το ραδιο, δεν αντιλαμβανεται οτι ο αντρας ντυνεται.

ΦΩΝΗ ΕΚΦΩΝΗΤΗ- ...τρια σκαλια. Κυριες και κυριοι, βρισκομαστε στην κορυφωση του ιστορικου αυτου γεγονοτος. Δυο σκαλια. Ενα σκαλι. Ο Αρμστρονγκ βρισκεται με το ενα ποδι στον αερα, κρεμομενος ακομη απο τη σκαλα. Βολιδοσκοπει το διαστημα και...ακουμπα την επιφανεια της Σεληνης. Ο Αρμστρονγκ βεβαιωνεται οτι τα εδαφος ειναι σταθερο, και ειναι.. Κυριες και κυριοι βρισκομαστε μπροστα στην πραγματοποιηση ενος ονειρου αιωνων: ο ανθρωπος στο φεγγαρι! Κι εδω εχουμε τα πρωτα του λογια απο την Σεληνη...

Α- (Ντυμενος) Ενα μικρο βημα για τον ανθρωπο, ενα μεγαλο αλμα για την ανθρωποτητα.
ΦΩΝΗ ΕΚΦΩΝΗΤΗ- "Ενα μεγαλο βημα για τον ανθρωπο, ενα μεγαλο αλμα για την ανθρωποτητα." Ειναι τα λογια του Νιλ Αρμστρονγκ, τα πρωτα λογια του ανθρωπου στη Σεληνη, απ'ευθειας... ζουμε απ'ευθειας την πραγματοποιηση ενος συλλογικου ονειρου εκατομμυριων ανθρωπων στη γ..

Ο αντρας κλεινει το ραδιο.

Η γυναικα τον κοιταζει απο την στιγμη που ο εκφωνητης επανελαβε την φραση του.

Α- Η Μεριλιν εβαφε την ελια της. Και δεν ηταν ξανθια. Κι ουτε την ελεγαν Μεριλιν. Αλλα μας εκανε τοσο ευτυχισμενους...

Παιει μεχρι την πορτα.

Α- Οταν μιλησεις με τους δικους σου, να τους πεις οτι ναι, εκεινο το βραδυ το θεατρο ηταν ασφυκτικα γεματο, οπως καθε βραδυ, ομως εσυ διεκοψες την παρασταση σου την συγκεκριμενη στιγμη, ωστε να μπορεσει ολος ο κοσμος, μεσα στο θεατρο ν'ακουσει πως ο ανθρωπος εφτανε στην Σεληνη. Ηταν πολυ συγκινητικο. Να τους πεις οτι τους σκεφτοσουν. Οτι τους αισθανοσουν κοντα σου. Πολυ κοντα.

(Ανοίγει την πορτα) Φαινετα να εχουν τελειωσει..(αναφερομενος στο δωματιο διπλα)
Γεια σου, Μεριλιν.

Φευγει.

Η γυναικα μενει με την περουκα της Μεριλιν στα χερια της. Την κοιταζει. Την σηκωνει και την φορα προσεκτικα.

ΤΕΛΟΣ